

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/24/2021
Identifikačné číslo spisu: 4116223703
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:4116223703.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: J. S., nar. X.X.XXXX, trvale bytom L., zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Kanásom, so sídlom Školská 3, Nitra 949 01 proti žalovanému: JASTA, s. r. o., so sídlom Nám. Andreja Hlinku 29/34, Považská Bystrica 017 01, zastúpenému advokátom Mgr. Marcelom Pélim, so sídlom Centrum 5/9, Považská Bystrica 017 01, o zaplatenie 2.364,- Eur, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 14Cb/53/2017, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/51/2019-145 z 23. júna 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 27. februára 2019, č. k. 14Cb/53/2017-103 zamietol žalobu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.364,- Eur s príslušenstvom z titulu zmluvy o dielo.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca ako zhotoviteľ uzavrel so žalovaným ako objednávateľom zmluvu o dielo, predmetom ktorej bolo „vykonávanie prác na diele systémov vykurovania a klimatizácie objektu: O. Zo zmluvy o dielo pritom platí, že na to, aby vznikla povinnosť zaplatiť cenu diela, bolo potrebné dielo vykonať. Z ustanovenia § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka nevyplývalo, že by bol objednávateľ povinný zaplatiť cenu diela už pred jeho vykonaním. Okresný súd uviedol, že pokiaľ bolo dielo vymedzené tak, že ide o „...vykonávanie prác na diele systémov vykurovania a klimatizácie objektu O. ...“, za dodanie takto vymedzeného diela bolo potrebné považovať to, ak žalobca v objekte O. vykonával pre žalovaného práce každý jeden deň v období od 19.8.2013 do 15.9.2013. Úspech žalobcu bol tak v spore podmienený tým, aby preukázal, že v objekte O. pracoval každý deň od 19.8.2013 do 24.8.2013, každý deň od 26.8.2013 do 31.8.2013, každý deň od 2.9.2013

do 7.9.2013 a každý deň od 9.9.2013 do 14.9.2013 (t. j., že pre žalovaného odpracoval 24 dní - resp. 22 dní s prihliadnutím na to, že žalovaný poslal žalobcu domov už 13.9.2013).

Žalobca nepreukázal, že skutočne pre žalovaného na stavbe O. odpracoval 22 dní, a že vykonal dielo v celom rozsahu. Nebolo preukázané ani to, že žalobca odpracoval aspoň toľko dní, aby mal nárok aspoň na sumu 2.364,- Eur. Bolo pravdou, že tvrdenie žalovaného, že žalobcovi uhradil ubytovanie, preukazuje, že žalobca bol vo Frankfurte, a že práce vykonával, ale uvedené nepreukazovalo, že boli práce vykonané v rozsahu, aby tým žalobca splnil svoju povinnosť zo zmluvy.

3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že pri zmluvách, kde sú predmetom plnenia práce, je obvyklé, že objednávateľ podpisuje zhotoviteľovi „súpis prác“ alebo obdobnú listinu, ktorá mohla v prípade súdneho sporu slúžiť dodávateľovi prác ako dôkaz o vykonaní prác a prípadne o ich hodnote. Hoci žalobca tvrdil, že súpis vykonaných prác žalovanému predložil, v konaní takú listinu nepredložil a teda žalobca neunesol dôkazné bremeno, čoho dôsledkom

bol neúspech v spore. Pokiaľ sa žalobca odvolával na čl. V. bod 5.1 zmluvy, súd prvej inštancie uviedol, že z uvedeného článku nevyplývalo, že žalobca nemal povinnosť v písomnej forme evidovať odpracovaný čas a túto evidenciu dať potvrdiť žalovanému. Bolo zrejmé, že preberací protokol nebol jediným možným dôkazom o tom, že práce boli vykonané, avšak žalobca

iné dôkazy nepredložil a ani nenavrhol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“) tak, že žalovanému ako strane s plným úspechom priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom z 23. júna 2020,

sp. zn. 16Cob/51/2019 rozsudok súd prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.364,- Eur s 8% ročným úrokom z omeškania od 20.12.2016 do zaplatenia a vo zvyšnej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

Žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 C. s. p. nezistil v konaní procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) a b) C. s. p. Súd prvej inštancie v konaní dodržal procesné predpisy a nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vyvodil z vykonaných dôkazov nesprávne skutkové zistenia, ktoré následne nesprávne právne posúdil. Podľa § 384 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1 C. s. p. nariadil odvolací súd pojednávanie, vykonal úkony podľa § 181 ods. 2 C. s. p., určil nesporné skutkové tvrdenia a zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu listinami, ktoré strany sporu predložili v konaní, a ktoré boli založené v súdnom spise,

na základe čoho ustálil, že žalobca mal v období od 1.8.2005 do 29.4.2016 postavenie podnikateľa podľa § 2 ods. 2 písm. b) Obchodného zákonníka. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, podnikateľom podľa § 2 ods. 1 písm. a) Obchodného zákonníka. Dňa 16.8.2013 uzatvorili žalobca ako dodávateľ a žalovaný ako objednávateľ zmluvu o dielo podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorej návrh vyhotovil žalovaný, pričom považoval

za nesporné, že žalobca vykonával práce pre žalovaného v rozsahu dohodnutého predmetu zmluvy, v dohodnutom mieste plnenia - realizácie diela FG. v termíne do 13.9.2013. Odvolací súd uviedol sporné skutkové tvrdenia najmä na strane žalovaného. Žalovaný netvrdil, kedy a za akých okolností mal žalobcovi poskytnúť 800 Eur

ako sumu na prepravu žalobcu z Nemecka na územie Slovenskej republiky pri jeho návrate domov, kedy, za akých okolností a komu mal žalovaný zaplatiť za ubytovanie žalobcu počas vykonávania prác v Nemecku. Rovnako tomu bolo pri tvrdeniach žalovaného, že žalobca nevykonával práce riadne, t. j. nekvalitne a včas, t. j. práce neboli vykonané v dohodnutom termíne, z ktorého dôvodu nezaplatil zahraničný objednávateľ žalovanému cenu diela. Pri nekvalite prác vykonaných žalobcom žalovaný netvrdil, že práce vykonané žalobcom reklamoval, kedy ich reklamoval a akým spôsobom. Žalovaný sa obmedzil iba na tvrdenie, že žalobca mu mal spôsobiť škodu, avšak neozrejmlil, o akú škodu išlo.

6. Odvolací súd ďalej konštatoval, že žalovaný v konaní o peňažnom nároku žalobcu nesplnil dôkaznú povinnosť a neoznačil a nepredložil pred súdom prvej inštancie žiadne dôkazné prostriedky, ktorými by svoje popierajúce tvrdenia proti žalobcovi preukázal.

Ako nepreukázané skutkové tvrdenia vyhodnotil odvolací súd aj tvrdenia žalovaného, že sa so žalobcom ústne aj písomne dohodol na cene 12 Eur/hod. podmienenej riadnym vykonaním diela. Toto jeho tvrdenie bolo v rozpore s čl. III. bod 3.1 zmluvy o dielo, v ktorom sa zmluvné strany dohodli na cene 2.880 Eur ako pevnej cene za vykonané dielo.

Žalovaný v konaní nepoprel tvrdenia žalobcu, že práce na diele vykonával do 12.9.2013 a dňa 13.9.2013 poslal žalovaný pracovníkov domov. Tiež nepreukázal, že po vykonaní diela požiadal žalobcu o spísanie preberacieho protokolu.

7. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie nedostatočne posúdil a vyhodnotil skutkové zistenia preukázané zmluvou o dielo zo dňa 16.8.2013 vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi. Súd prvej inštancie bez opory v obsahu dohodnutých vzájomných práv a povinností medzi stranami sporu v zmluve o dielo, aj napriek tomu, že v odseku 7 odôvodnenia svojho rozsudku uvádza, že cena bola dohodnutá na 2.880 Eur, pri posudzovaní skutkového stavu vychádzal len zo svojej domnienky, že za dodanie diela treba považovať to, ak žalobca vykonával pre žalovaného práce každý deň. S uvedeným sa odvolací súd nielen že nestotožnil, ale toto hodnotenie bolo v rozpore s podmienkami zmluvy v čl. II. bod 1-3. Skutkové zistenia ako dôkazy z vykonaných dôkazných prostriedkov nedávali vo vzájomnej súvislosti žiaden dôvod na to, aby cena diela bola viazaná na počet odpracovaných hodín, na cenu 12 Eur/hod. a na počet odpracovaných dní. Za skutkovej situácie, keď žalovaný účinne nepoprel vykonanie a plnenie dohodnutého predmetu plnenia žalobcom v dohodnutom mieste plnenia a v dohodnutom čase, bol záver súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal vykonanie diela v celom rozsahu, nesprávny.

8. Odvolací súd vyhodnotil ako nesprávny aj názor, že žalobca nepreukázal odovzdanie vykonaných prác žalovanému, teda neuniesol dôkazné bremeno. Poukázal na to, že zo žiadneho ustanovenia zmluvy o dielo nevyplývala povinnosť žalobcu vykonávané dielo, ktorého obsahom mali byť práce prípravára, odovzdať žalovanému formou písomnej zápisnice

podľa § 554 ods. 6 Obchodného zákonníka. Spísanie preberacieho protokolu nebolo podmienkou pre splnenie povinnosti žalobcu vykonávať dielo jeho riadnym ukončením a odovzdaním predmetu diela žalovanému a nebolo podmienkou vzniku nároku na zaplatenie dohodnutej ceny diela formou vystavenia faktúry. Žalobca odovzdal vykonané dielo žalovanému v dohodnutom mieste plnenia a umožnil žalovanému s dielom v rozsahu prác vykonaných žalobcom nakladať. V súlade s čl. III. bod 3.2 zmluvy vzniklo žalobcovi oprávnenie vystaviť faktúru na dohodnutú cenu diela. Dohodnutú cenu diela žalobca vyúčtoval žalovanému faktúrami, ktoré žalovaný neuhradil. S poukazom na zistený skutkový stav a ustanovenia § 546 ods. 1, § 548 ods. 1, § 551 ods. 1 Obchodného zákonníka odvolací súd dospel k záveru, že žalobca splnil povinnosť vykonať dielo v rozsahu predmetu zmluvy a vzniklo mu právo na zaplatenie dohodnutej ceny diela formou vystavenia faktúry na sumu 2.880 Eur. Povinnosti a právu žalobcu zodpovedá povinnosť žalovaného podľa § 546 ods. 1 v spojení s § 548 ods. 1 Obchodného zákonníka zaplatiť žalobcovi cenu dohodnutú v zmluve. Žalobca uplatnil nárok na zaplatenie sumy 2.364,- Eur, ktorou dispozíciou žalobcu bol odvolací súd viazaný, preto rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 C. s. p. zmenil, čo do istiny 2.364,- Eur a čiastočne čo do úrokov z omeškania a žalobe v týchto častiach vyhovel. Nakoľko v spore žalovaný tvrdil, že faktúry č. 1/2013 a 2/2013 od žalobcu neprevzal a žalobca nepreukázal prevzatie faktúr žalovaným, odvolací súd za skutkový základ doručenia faktúr považoval doručenie faktúr žalovanému prostredníctvom súdu spolu so žalobou. Z obsahu spisu vyplývalo, že žalovaný prevzal žalobu s prílohami, t. j. aj so spornými faktúrami, dňa 18.11.2016. V súlade s § 122

ods. 1 Občianskeho zákonníka začala plynúť mesačná lehota splatnosti na zaplatenie diela podľa čl. III. bod 3.2 dňom 19.11.2016 a plynula do 19.12.2016. Nezaplatením ceny diela v sume 1.164 Eur a 1.200 Eur sa dňom 20.12.2016 dostal žalovaný do omeškania podľa § 365 Obchodného zákonníka a žalobcovi vzniklo právo požadovať aj úroky z omeškania podľa § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s § 1

ods. 2 nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z. z. Keďže výška úroku z omeškania medzi stranami nebola dohodnutá, súd priznal zákonný úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo žalovanej sumy od 20.12.2016. V prevyšujúcej časti odvolací súd nárok uplatnený žalobcom na úroky z omeškania zo sumy 1.164 Eur od 16.9.2013 do 19.12.2016 vo výške 1,50 % ročne a úroky z omeškania zo sumy 1.200 Eur od 1.10.2013 do 19.12.2016 vo výške 1,50 % ročne zamietol ako nedôvodný. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 369

ods. 2 C. s. p. a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania

a nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 100%.

9. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas dovolaním žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) a to z dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p., že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako i podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., že rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Navrhol, aby dovolací súd zrušil dovolaním napadnutý rozsudok a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

10. Dovolateľ úvodom dovolania poukázal na priebeh konania pred súdom prvej inštancie, ako i na odôvodnenie rozhodnutia súdov nižších inštancií. Podľa názoru dovolateľa, bol Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd povinný v prerokúvanej veci umožniť žalovanému uplatniť svoje právo na spravodlivý proces, umožniť doplnenie dokazovania, umožniť konfrontáciu medzi žalovaným a žalobcom, ktorý sa na pojednávanie nedostavil a až následne mohol rozhodnúť. Dovolateľ považoval rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 14Cb/53/2017-103 za zákonný a dôvodný. Ďalej považoval za neetické a neseriózne, že sa žalobca a ani jeho právny zástupca nedostavili na pojednávanie pred odvolacím súdom. Vzhľadom na vyššie uvedené tvrdil, že v konaní pred odvolacím súdom došlo ku chybe uvedenej v § 420 písm. f) C. s. p. Tiež tvrdil, že rozsudok odvolacieho súdu bol založený na nesprávnom právnom posúdení veci, na nesprávnych skutkových zisteniach a na neúplnom dokazovaní, čím sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.

11. Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

13. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

14. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) a zároveň z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.

15. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2018, ktorý uviedol, že kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 C. s. p. je prípustná.

16. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. Túto vadu videl v tom, že odvolací súd rozhodol v prospech žalobcu aj bez jeho prítomnosti, prípadne prítomnosti jeho právneho zástupcu na pojednávaní a teda bez potreby doplnenia dokazovania, prípadne konfrontácie medzi žalobcom a žalovaným.

18. Dovolací súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) C. s. p. uvádza, že relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa tohto ustanovenia sú a) zásah súdu do

práva na spravodlivý súdny proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov.

19. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) C. s. p. zakladá prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa chápe nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou SR. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry k § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. a judikatúry ÚS SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných práv, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

20. Dovolateľ za nesprávny procesný postup považoval to, že odvolací súd rozhodol na pojednávaní bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, avšak dovolaciemu súdu nebolo zrejmé, ako uvedeným postupom mali byť narušené procesné práva žalovaného. Žalovaný sa predmetného pojednávania zúčastnil. Odvolací súd postupoval v súlade s procesnými ustanoveniami, konkrétne § 180 C. s. p., keď po zistení, že sa žalobca a jeho právny zástupca na pojednávanie nedostavili, predvolanie im bolo včas doručené a nežiadali o odročenie pojednávania, pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu. Uvedeným postupom neboli porušené procesné práva žalovaného.

21. K tvrdeniam dovolateľa o potrebe dokazovania a konfrontácie medzi žalobcom a žalovaným dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p. je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a sám dokazovanie nevykonáva, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (na rozdiel od súdu prvej inštalácie a odvolacieho súdu), nakoľko v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené. Dovoláním sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštalácie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

22. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštalácie prebiehal v zmysle právnej úpravy C. s. p. a umožňoval dovolateľovi (žalovanému) zúčastniť sa na úkonoch prvoinštalčného a odvolacieho súdu. Postupom odvolacieho súdu nebolo žalovanému znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by to malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces.

23. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. , pričom namietal nesprávne právne posúdenie veci. Uviedol len, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa citovaného ustanovenia.

24. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštalácie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

25. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je však limitovaná odsekom 2 uvedeného zákonného ustanovenia a taktiež aj ustanovením § 422 ods. 1 písm. a) C. s. p.
26. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) C. s. p., dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).
27. Z citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je obmedzená nielen ustanovením § 421 ods. 2 C. s. p., ale aj ustanovením § 422 C. s. p. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je dovolanie neprípustné v tzv. bagateľných veciach. Skutočnosť, či ide o bagateľnú vec je limitovaná predmetom konkrétneho konania, teda tým, o čo strane v tej - ktorej posudzovanej veci ide (II. ÚS 165/2017, III. ÚS 885/2016, I. ÚS 218/2017). Ak sa jedná o bagateľnú vec, dovolací súd dovolanie odmietne bez toho, aby skúmal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie).
28. V rozhodovanej právnej veci je predmetom sporu zaplatenie sumy 2.364,- Eur s príslušenstvom. Na vymáhané príslušenstvo sa pri posudzovaní prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 422 ods. 1 C. s. p. neprihliada. Minimálna mzda ku dňu začatia konania (7. september 2016) predstavovala podľa Nariadenia vlády č. 321/2013 Z. z. sumu 405 Eur. Dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom prípade ide o bagateľnú vec, keďže nie je splnená podmienka uvedená v ustanovení § 422 ods. 1 písm. a) C. s. p., v zmysle ktorej pre prípustnosť dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. musí výška predmetu sporu prevyšovať desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu začatia konania (t. j. sumu 4.050,- Eur).
29. Dovolací súd je pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení viazaný výrokom napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a rozsahom podaného dovolania. Z tohto dôvodu dovolací súd uvádza, že dovolanie žalovaného podané podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. je podľa § 422 ods. 1 písm. a) C. s. p. procesne neprípustné.
30. Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nebola daná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. a ani podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., z tohto dôvodu dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) C. s. p.
31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).
32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.